

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2085/2022
06.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верољуб Ђукић, адвокат из ..., против тужене Градске општине Земун, чији је законски заступник Градско правобранилаштво града Београда, Одељење за општине Земун и Нови Београд, ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2868/21 од 24.08.2021. године, у седници одржаној 06.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2868/21 од 24.08.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2868/21 од 24.08.2021. године и пресуда Трећег основног суда у Београду П1 333/17 од 05.11.2020. године у ставу другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке тако што се:

-утврђује да је решење Управе Градске општине Земун број 120-2/14-380-IV од 21.10.2014. године којим је тужиоцу утврђено увећање месечних износа плате од 8% по основу радног стажа, с тим што исплата по том решењу тече од 19.09.2014. године, ништаво што је тужени дужан признати и трпети;

-утврђује да је решење начелника Градске управе Земун број 120-2/14-380-IV од 20.11.2014. године ништаво, што је тужени дужан признати и трпети;

-обавезује тужена Градска општина Земун да тужиоцу АА из ... на име накнаде штете због мање обрачунате зараде за период октобар 2014. године – јун 2015. године исплати укупан износ од 20.070,94 динара са законском затезном каматом од 18.11.2015. године па до исплате, у року од осам дана од дана пријема пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 265.500,00 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2868/21 од 24.08.2021. године потврђена је пресуда Трећег основног суда у Београду П1 333/17 од 05.11.2020. године у ставу другом изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди да је решење Управе Градске општине Земун број 120-2/14-380-IV од 21.10.2014. године којим је тужиоцу утврђено увећање месечних износа плате за 8% по основу радног стажа, с тим да исплата по том решењу тече од 19.09.2014. године, ништаво што би тужени био дужан признати и трпети, као неоснован, у ставу трећем изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је решење начелника Градске управе број 120-2/14-380-IV од 20.11.2014. године ништаво, што би тужени био дужан признати и трпети, као неоснован, у ставу четвртм изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му по основу накнаде штете због мање обрачунате зараде за период октобар 2014. године – јун 2015. године исплати укупан износ од 20.070,94 динара са законском затезном каматом од 18.11.2015. године па до исплате, што би тужени требао да исплати тужиоцу у року од осам дана од дана пријема пресуде, као неоснован, у ставу петом изреке којим је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка и у ставу шестом изреке, којим је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.500,00 динара у року од осам дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца ради уједначавања судске праксе која је установљена у овом суду у предметима који се заснивају на истом правном основу, истог или сличног чињеничног стања, па је на основу члана 404. став 2. овог закона одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о ревизији на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог од 08.01.1994. године. Пре тога је и то у периоду од 01.06.1975. до 30.06.1977. године радио у Месној заједници Доњи град у Земуну. У периоду од 01.07.1977. до 07.01.1994. године радио је у Заједничкој стручној служби месних заједница општине Земун. Решењем начелника Управе градске општине Земун број 120-2/14-98-IV од 02.06.2014. године утврђено је да је тужиоцу, запосленом у Градској општини Земун, одакле је преузет решењем број 112-1-11/94-IV од 07.01.1994. године из Заједничке стручне службе месних заједница општине Земун, увећан месечни износ плате 15,6% по основу радног стажа, с тим да исплата по том решењу тече од 01.06.2014. године. Решењем начелника Градске управе општине Земун број 120-2/14-189-IV од 22.09.2014. године утврђено је да је начелник донео одлуку којом је тужиоцу запосленом у Управи Градске општине Земун увећан месечни износ од 15,6% по основу радног стажа од 19.09.2014. године, где се овим решењем замењује решење од 02.06.2014. године. Решењем начелника Управе Градске општине Земун број 120-2/14-380-IV од 21.10.2014. године тужиоцу је увећан месечни износ плате од 8% по основу радног стажа почев од 19.09.2014. године, а стављено је ван

снаге решење од 22.09.2014. године. Предметно решење тужилац је примио дана 27.10.2014. године. На које је изјавио приговор. Решењем начелника Управе Градске општине Земун број 120-2/14-380-IV од 20.11.2014. године одбијен је као неоснован приговор тужиоца. У назначеном решењу је констатовано да је решење против кога је поднет приговор донето након доношења Закона о допунама Закона о платама у државним органима и јавним службама који је ступио на снагу од 19.09.2014. године. Тужилац је као дотадашњи радник Заједничке стручне службе месних заједница општине Земун на пословима ... месне заједнице преузет у радни однос у Општински орган Управе општине Земун 08. јануара 1994. године.

Према члану 5. став 1. тачка 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама у вези члана 1. став 1. тачка 2. истог закона нижестепени судови су закључили да радни стаж тужиоца остварен у периоду од 01.06.1975. до 30.06.1977. године у Месној заједници Доњи град Земун и у периоду од 01.07.1977. до 07.01.1994. године код Заједничке стручне службе месних заједница општине Земун, нема континуитет у смислу остваривања права на минули рад код истог послодавца. Цитираним прописом предвиђено је да додаток за плату припада запосленом за време проведено у радном односу (минули рад) у висини од 0,4% од основице за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца у смислу члана 1. цитираног закона. Према ставу 2. прописано је да све установе у истој делатности обухваћене истим планом мреже односно основно од истог нивоа власти сматрају се истим послодавцем у смислу претходног става. Из тога произилази да свака промена послодавца повлачи за собом губитак права на минули рад. Градске општине и месне заједнице су посебна правна лица која самостално (у складу са законом) врше запошљавање и одлучују о правима и обавезама из радног односа и сматрају се посебним послодавцима. Није од значаја чињеница ко је учествовао у њиховом оснивању и ко је евентуално у целости или делимично финансирао њихов рад. Имајући у виду Закон о локалној самоуправи у члану 16. месна заједница односно други облик месне самоуправе има својство правног лица у оквиру права и дужности утврђених Статутом и одлуком о оснивању (члан 74) чињеницу да је Заједничка стручна служба месних заједница општине Земун била посебно правно лице, без обзира на чињеницу ко је учествовао у њиховом оснивању и ко је евентуално у целости или делимично финансирао њихов рад, па је због свега тога тужбени захтев тужиоца неоснован. Ово и из разлога што је тужилац најпре са месном заједницом засновао радни однос, а месна заједница је посебно правно лице као и Заједничка стручна служба месних заједница општине Земун. Стога не постоји ни правни основ да се тужиоцу накнади разлика зараде за период од октобар 2014. године до јуна 2015. године, који износ представља разлику између обрачунатог додатка на плату по основу минулог рада у висини од 8% и зараде по основу минулог рада од 15,6%.

По оцени Врховног касационог суда, оваква правна аргументација нижестепених судова није прихватљива. Ово из разлога што је према члану 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама у ставу 1. прописано: додаток на плату припада за (1) време проведено у радном односу (минули рад) – у висини од 0,4% од основице, за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца у смислу члана 1. тог закона. Према ставу 2. истог члана прописано је да све установе у истој делатности обухваћене истим планом мреже, односно основане од истог нивоа власти сматрају се истим послодавцем у смислу става 1. овог члана.

Према Закону о локалној самоуправи, месне заједнице оснива општина односно град. Месну заједницу Земун основала је Општина Земун. Према члану 13. Статута општине Земун од 21.03.1977. године прописано је како се прибављају средства за финансирање месних заједница, а део од тих средстава се прибавља од стране општине Земун (поред средстава месног доприноса, донација и сл). Из овога произилази да уколико нема других средстава онда се финансирање месних заједница врши из буџета општине, односно града.

Имајући у виду напред изнето као и одредбу члана 5. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 99/14) произилази да се може сматрати да је Месна заједница Земун обухваћена истим планом мреже Града Земуна (раније Општине Земун) те да се и месна заједница и заједничке службе месних заједница и Градска управа општине Земун где је тужилац преузет из Заједничке стручне службе месне заједнице општине Земун сматрају истим послодавцем у смислу члана 1. цитираног закона те да сходно томе тужиоцу и припада тражена накнада. Из тога произилази да су и назначена решења чија поништај тужилац тражи ништава.

Из овога произилази да су нижестепени судови на правилно утврђено чињенично стање погрешно применили материјално право па је Врховни касациони суд на основу члана 416. став 2. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Одлуку о трошковима поступка Врховни касациони суд је донео на основу чл. 154, 155. и 165. ЗПП. Тужилац је успео у спору па истоме припадају следећи трошкови и то: на име стручног састава тужбе износ од 16.500,00 динара, на име заступања од стране стручног лица на девет одржаних рочишта за свако по 18.000,00 динара, на име два неодржана рочишта по 9.750,00 динара, на име стручног састава жалбе износ од 33.000,00 динара, на име стручног састава ревизије износ од 18.000,00 динара, колико је и тражено, што све укупно чини износ од 265.500,00 динара, сходно важећој АТ, одлучио као у трећем ставу изреке. Трошкове за поднеске суд није признао јер нису били неопходни као ни трошкове за судске таксе јер сходно члану 163. став 2. ЗПП ти трошкови нису опредељени.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић